

(1) I GUDS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Sura al-Fātiḥa har fått sitt namn eftersom den inleder den ärofulla Koranen. Den kallas även "al-Mathānī" (de upprepade verserna) eftersom den reciteras i varje böncykel (rak'a), och den har även andra namn. Jag börjar min recitation av Koranen i Guds namn, med hjälp av Honom. **(Allah)** är ett egennamn för Herren – välsignad och upphöjd är Han – den som med rätta tillbes, och ingen annan än Han bär detta namn. **(Ar-Raḥmān)** – den som har en allomfattande nåd som omfattar hela skapelsen. **(Ar-Raḥīm)** – den som är särskilt nåderik mot de troende. Dessa två är namn bland Guds namn och de bekräftar egenskapen nåd hos Gud, på ett sätt som anstår Hans majestät.

(2) Lov och pris tillkommer Gud, världarnas Herre,

(Al-ḥamdu lillāhi rabbil-‘ālamīn) – All lovprisning tillhör Gud, världarnas Herre. Detta är ett lov till Gud för Hans egenskaper, som alla är fullkomliga, och för Hans synliga och osynliga gåvor, både i religionen och i det världsliga livet. I detta ligger också en uppmaning till Hans tjänare att lovprisa Honom, för Han är den ende som förtjänar det. Han är den som skapat allt, som upprätthåller skapelsen, som vårdar alla med sina gåvor – och särskilt sina närstående med tro och goda gärningar.

(3) den Nåderike, den Barmhärtige,

(Ar-Raḥmān) – den vars nåd omfattar hela skapelsen. **(Ar-Raḥīm)** – den som är nåderik mot de troende. Dessa är två av Guds namn.

(4) som allsmäktig råder över Domens dag!

Han – upphöjd är Han – är den ende ägaren av Domedagen, dagen då människan får sin belöning eller bestraffning för sina handlingar. När muslimen reciterar denna vers i varje böncykel påminns han om den yttersta dagen, vilket uppmuntrar honom att förbereda sig med goda gärningar och avstå från synder.

(5) Dig tillber vi; Dig anropar vi om hjälp.

Vi tillber endast Dig, och vi söker endast Din hjälp i alla våra angelägenheter. Allt är i Din hand, och ingen annan äger ens ett atomkorns vikt av makt. Denna vers visar att det är förbjudet för en tjänare att rikta någon form av tillbedjan – såsom bön, åkallan, slakt eller rituell rundgång – till någon annan än Gud. Versen är en läkedom för hjärtat från sjukdomen att fästa sig vid andra än Gud, och från sjukdomar som hyckleri, självgodhet och högmod.

(6) Led oss på den raka vägen -

Led oss, vägled oss och ge oss framgång att följa den raka vägen, och håll oss stadiga på den tills vi möter Dig. Den raka vägen är islam – den tydliga vägen som leder till Guds välbehag och Hans paradiset. Det är den väg som den sista av Hans sändebud, profeten Muhammad ﷺ, visade oss. Det finns ingen lycka för tjänaren utan att hålla sig till denna väg.

(7) den väg de vandrat som Du har välsignat med Dina gåvor; inte de som har drabbats av [Din] vrede och inte de som har gått vilse!

Vägen för dem som Du har välsignat – profeterna, de sanningsenliga, martyrerna och de rättfärdiga – de är vägleda och stadiga. Låt oss inte vara bland dem som gick den väg som väckte Din vrede – de som kände sanningen men inte följde den, såsom judarna och deras likar. Och inte heller bland de vilseledda – de som inte fann vägledning och därför gick vilse, såsom de kristna och deras efterföljare. Denna bön är en läkedom för muslimens hjärta från förnekelse, okunnighet och villfarelse. Den visar att den största gåvan är islam. Ju mer någon känner till sanningen och följer den, desto mer förtjänar han att gå på den raka vägen. Utan tvekan är profetens följeslagare de mest förtjänta av detta efter profeterna – må Gud vara nöjd med dem. Versen visar deras förträfflighet och höga rang. Det är rekommenderat att den som reciterar al-Fātiḥa i bönen säger **"Āmīn"** efteråt, vilket betyder: "O Gud, besvara [vår bön]". Detta är inte en vers i suran enligt enhälligt konsensus bland lärda, och därför skrivs den inte i mushaf (koranmanuskript).

